

El símbol escapçat

LA MEITAT · Oriol Bohigas volia que fossin quatre torres per simbolitzar les quatre barres però l'Estat només en va permetre dues DESGRACIAT · L'Hotel Arts té un llarg historial de pífies, incendis, querelles, conflictes laborals i canvis de propietat MAPFRE · La torre discreta que va créixer inclinada

Maria Favà - Diumenge 6 de setembre de 2009



L'edifici de la Torre Mapfre, que va patir una llegenda urbana sobre el seu grau d'inclinació, té 12 metres més que el seu germà bessó, l'Hotel Arts, que té 142 metres d'altura.

FRANCESC MELCION

La història no va començar gaire bé. L'arquitecte Oriol Bohigas, un dels ideòlegs del pla de la Vila Olímpica, sostenia que allà on ara s'aixequen les dues torres no hi havia paisatge i que calia crear-ne un de nou. I va proposar que s'hi aixequessin quatre torres que simbolitzessin les quatre barres. Però l'Estat no ho va permetre al·legant que tanta edificació atemptaria contra el pla de costes. Tot i que deu anys després l'Hotel Vela es rifaria d'aquest mateix pla de costes, les quatre torres van quedar en dues, la Mapfre i l'Hotel de les Arts, que, tot i la retallada, es van convertir molt ràpidament en un dels símbols més visibles de la nova Barcelona que va sortir del projecte olímpic.

Però les dues torres han tingut una vida ben diferent. La trajectòria de l'edifici Mapfre, tot i que té quasi dotze metres més que l'Hotel Arts i que és el més alt de la ciutat, és molt discreta. Es va construir sense problemes; es va inaugurar quan tocava, el juliol del 1992; es van anar llogant, a poc a poc, algunes plantes, i el juliol de l'any següent s'hi va traslladar la companyia Mapfre, que va ser la promotora de l'edifici. No va transcendir mai cap conflicte, i l'única anècdota que van marcar els seus primers passos és el rumor, convertit en llegenda urbana, que la torre estava inclinada. D'aquesta pretesa anomalia se'n van fer ressò fins els mitjans de comunicació estrangers. Al final ha resultat que aquest minigratacel té una inclinació de 19 centímetres, que és perfectament normal, i desitjable, en un edifici de 153,7 metres.

L'hotel dels embolics

En canvi, la vida de l'Hotel de les Arts, que amb el temps ha passat a dir-se senzillament Arts, és molt més tortuosa. Es va començar a construir el 1989 però ben aviat es va veure que no s'arribaria a temps per als Jocs. Entre l'abril i el maig del 1992 va patir 25 petits incendis i, tot i que es va arribar a detenir un guarda de seguretat, sembla que els focs eren conseqüència dels mil i un conflictes laborals que es van produir durant la construcció. Però també hi van haver guerres empresarials. Una fallida, una posterior suspensió de pagaments, una querella per estafa, un increment del pressupost, que va passar del 15.000 a 65.000 milions de les antigues pessetes, i la fugida del promotor nord-americà Gooch Warew Travelstead, que es va fer escàpol de la justícia. Dos mesos abans dels Jocs, l'Ajuntament va fer enderrocar una construcció annexa que donava accés a la piscina i a l'aparcament de l'hotel. A la polèmica s'hi va afegir fins i tot Frank Gehry,

l'arquitecte autor del *Peix daurat* del Port Olímpic, que va criticar el correctiu aplicat per l'Ajuntament.

Durant els Jocs, només es van poder obrir de manera provisional 290 habitacions, i l'hotel no es va inaugurar del tot fins al gener del 1994. El desembre del 2001, l'empresa japonesa Sogo, que ja havia tancat la botiga de luxe que hi havia als baixos de l'hotel, va vendre la seva participació a Deutsche Bank, que al seu torn es va desfer d'una part del complex sis mesos després. Des del juliol del 2006 la propietat és de dues empreses holandeses i d'una filial del govern de Singapur.

Font:

Diari AVUI

<http://paper.avui.cat/ciutats/detail.php?id=173810>